

Використання запропонованих способів управління дебіторською заборгованістю на практиці надасть змогу підвищити ефективність управління дебіторською заборгованістю на підприємстві, відображення його в обліку, внаслідок чого можуть бути досягнуті такі результати: збільшення обсягів реалізації послуг; встановлення довготривалих господарських зв'язків; максимізація прибутку під час збереження ліквідності та платоспроможності підприємства; зниження рівня операційного ризику і як результат – підвищення фінансової безпеки.

Література

1. Гнеушева І. Вплив застосування методів рефінансування дебіторської заборгованості на фінансову стійкість підприємства / І. Гнеушева // Економічний аналіз. – 2012. – Вип. 8. – С. 82-85.

2. Калінеску Т.В. Стратегічний потенціал підприємства: формування та розвиток: монографія / Т.В. Калінеску, Ю.А. Романовська, О.Д. Кирилов. – Луганськ: Східноукраїнський національний університет ім. В. Даля, 2007. – 271 с.

Якимчук О. М., ст. гр. ФСТЗМ-11

Костецький В. В., к.е.н., доцент

НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ ПРОЦЕСУ УПРАВЛІННЯ ПРИБУТКОМ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Прибуток є основним фінансовим джерелом розвитку підприємства, науково-технічного вдосконалення його матеріальної бази і продукції, всіх форм інвестування. Уся діяльність підприємства спрямовується на те, щоб забезпечити зростання прибутку або, принаймні, стабілізацію його на певному рівні. Він слугує джерелом сплати податків. З урахуванням значення прибутку вся діяльність підприємства спрямована на його зростання. Тобто прибуток, як економічна категорія, відображає результат, який утворений в процесі матеріального виробництва під час підприємницької діяльності.

Процес накопичення прибутку відбувається під впливом факторів внутрішнього та зовнішнього характеру.

Внутрішні фактори впливу на прибуток підприємства – це фактори, які залежать від діяльності підприємства: обсяг діяльності підприємства, стан та ефективність використання ресурсів підприємства, рівень доходів, рівень витрат, ефективність цінової політики [6, с. 4].

Зовнішні фактори впливу на прибуток підприємства являють собою фактори, які не залежать від діяльності підприємства: державне регулювання цін в сучасних умовах на товари, які входять до споживчого кошика, подорожчання послуг інших галузей народного господарства, система оподаткування, зміна нормативно-правової бази, збільшення облікової ставки

за користування кредитами, політика держави щодо формування доходів, відсутність індексації доходів населення залежно від темпів інфляції [3, с. 48].

Основною метою ефективного управління фінансовими результатами є забезпечення платоспроможності підприємства, рентабельності продукції та запланованих результатів фінансової діяльності.

Для забезпечення безперебійного та ефективного функціонування підприємства слід належним чином управляти його оборотними активами. Розробка шляхів поліпшення управління оборотним активами включає: аналіз оборотних активів за попередній період; оптимізацію складу оборотних активів; прискорення оборотності оборотних активів; забезпечення підвищення рентабельності оборотних активів; забезпечення мінімізації втрат оборотних активів в процесі їх використання; формування принципів фінансування окремих видів оборотних активів; формування оптимальної структури джерел фінансування оборотних активів [2, с. 63].

Управління оборотними активами в першу чергу має передбачати визначення оптимальної величини, розробку варіантів фінансування та забезпечення ефективності їх використання. Оптимальна величина оборотних активів повинна, з однієї сторони, забезпечувати безперебійне ефективне функціонування підприємства, а з іншої – мінімізувати наявність недіючих поточних активів.

Необхідний обсяг оборотних активів слід розглядати з двох позицій: ліквідності та доходності.

Ліквідність – можливість перетворення статей активу бухгалтерського балансу підприємства у гроші для оплати зобов'язань, легкість реалізації продукції, перетворення матеріальних цінностей у готівку. Ліквідність є важливою характеристикою фінансового стану підприємств для кредитних установ.

Головними причинами незабезпечення ліквідності є: наявність дебіторської заборгованості; низька ефективність фінансово-господарської діяльності; невиконання зобов'язань перед клієнтами; уповільнення оборотності оборотних коштів; нагромадження надлишкових товарних запасів.

Ліквідні засоби – кошти й інші активи, що можуть бути використані для погашення боргових зобов'язань.

Доходність – це відносний показник, що показує, який відсоток приносить 1 гривня інвестованих коштів за певний період.

Розробка стратегії фінансового оздоровлення організацій обов'язково включає розробку принципів управління оборотними активами як найбільш мобільною частиною майна.

Зменшення витрат виробництва є важливим фактором збільшення ефективності виробництва. Зниження собівартості за рахунок економії сировини, матеріалів, палива, енергії та живої праці дає змогу виробити значну

кількість додаткової продукції, збільшити прибуток та рентабельність підприємств, створює реальні можливості для самофінансування. Скорочення витрат на виробництво одиниці продукції є матеріальною підставою для зниження цін на неї, а відтак – прискорення обертання оборотних коштів [5, с. 103].

Плануючи витрати на виробництво та реалізацію продукції, необхідно враховувати резерви зниження її собівартості, до яких належать:

- поліпшення використання основних виробничих засобів та збільшення випуску продукції на кожну гривню основних засобів;

- раціональне використання сировини, матеріалів, палива, енергії та скорочення витрат на одиницю продукції без зниження її якості;

- зменшення затрат живої праці на одиницю продукції на основі використання досягнень науково-технічного прогресу;

- скорочення витрат на реалізацію продукції за рахунок удосконалення форм її збуту;

- зменшення витрат від браку та безгосподарності, ліквідація непродуктивних витрат;

- економія в адміністративно-управлінській сфері на основі раціональної організації апарату управління підприємством [4, с. 13].

Для ефективного функціонування суб'єктів господарювання в умовах ринкових відносин найбільше значення має виявлення резервів збільшення обсягу продукції, зниження собівартості та ріст прибутку. Таким чином, з метою підвищення результативності діяльності підприємства та його стратегічного розвитку в перспективі виникає потреба у розробленні стратегії управління підприємством, спрямованої на вдосконалення механізму формування та використання прибутку, адже прибуток є основним джерелом матеріального заохочення працівників підприємств, власників акцій, менеджерів та інших зацікавлених сторін. Система управління прибутком має бути органічно інтегрована в загальну систему управління підприємством, оскільки прийняття управлінських рішень у будь-якій сфері діяльності підприємства впливає на рівень прибутку, який, у свою чергу, є основним джерелом фінансування розвитку підприємства та зростання доходів його власників.

Література

1. Андріяш А.С. Особливості управління прибутком підприємства / А.С. Андріяш, А.Ю. Могилова // Молодий вчений. – 2014. – № 6 (09). – С. 68-70.
2. Білик М. Державні підприємства як об'єкт фінансового управління в умовах переходу до ринкової економіки / М. Білик // Економіст. – 1999. – № 1. – С. 62-67.
3. Бойчик І.М. Економіка підприємства: навч. посіб. / І.М. Бойчик. – К.: Атіка, 2007. – 528 с.

4. Кривицька О.Р. Планування прибутку підприємства / О.Р. Кривицька // Фінанси України. – 2009. – № 6. – С. 12-16.

5. Олексюк О.І. Прибутковість в управлінні результативністю діяльності сучасних компаній / О.І. Олексюк, Л.М. Дзюбенко // Фінанси України. – 2006. – № 12. – С. 101-111.

6. Павлишенко М.М. Формування прибутку в умовах ринкових відносин / М.М. Павлишенко, Н.М. Винярска // Науковий вісник Національного лісотехнічного університету України. – 2007. – Вип. 17.4. – С. 233-235.

Яремків М. А., ст. гр. ФСТЗм-11

Гуцал І. С., д.е.н., професор

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ АКЦІОНЕРНИХ ТОВАРИСТВ

В процесі розвитку ринкових відносин в Україні активізувались процеси створення акціонерних товариств, з функціонуванням яких пов'язувалось вирішення багатьох проблем економічного життя. В Україні, як і в інших постсоціалістичних країнах, формування акціонерних товариств відбувалось, головним чином, у процесі приватизації державних підприємств через випуск акцій на суму вже існуючих засобів виробництва, а не класичним шляхом об'єднання приватних капіталів. Такий порядок формування акціонерних товариств в Україні не дозволив повною мірою проявитись потенційним можливостям функціонування колективної власності, які закладені в такій організаційно-правовій формі господарювання, рівень їх розвитку та функціонування відставав від потреб ринкової трансформації економіки.

Така невідповідність рівня розвитку акціонерного сектору економіки обумовила дослідження у цій сфері щодо його фінансового забезпечення, щодо пошуку ефективних механізмів реалізації акціонерної власності, вдосконалення правового регулювання фінансових відносин акціонерних товариств.

Акціонерні товариства в процесі їх функціонування постійно наштовхуються на проблеми, викликані специфікою становлення та розвитку ринкових відносин в Україні, однією з яких є власне формування фінансових ресурсів. Проблеми залучення фінансових ресурсів за умов повної реалізації закладених в акціонерних товариствах потенційних переваг не дістали комплексного дослідження.

В Україні теоретичні та практичні аспекти формування і використання фінансових ресурсів у своїх працях розглядали такі вітчизняні вчені, як: І.О. Бланк, М.Д. Білик, О.Д. Василик, Ю.М. Воробйов, А.Г. Загородній, І.В. Зятковський, М.Я. Коробов, В.М. Опарін, К.В. Павлюкта інші.

Позитивно оцінюючи результати досліджень вказаних авторів щодо фінансового забезпечення діяльності акціонерних товариств в Україні, проблем